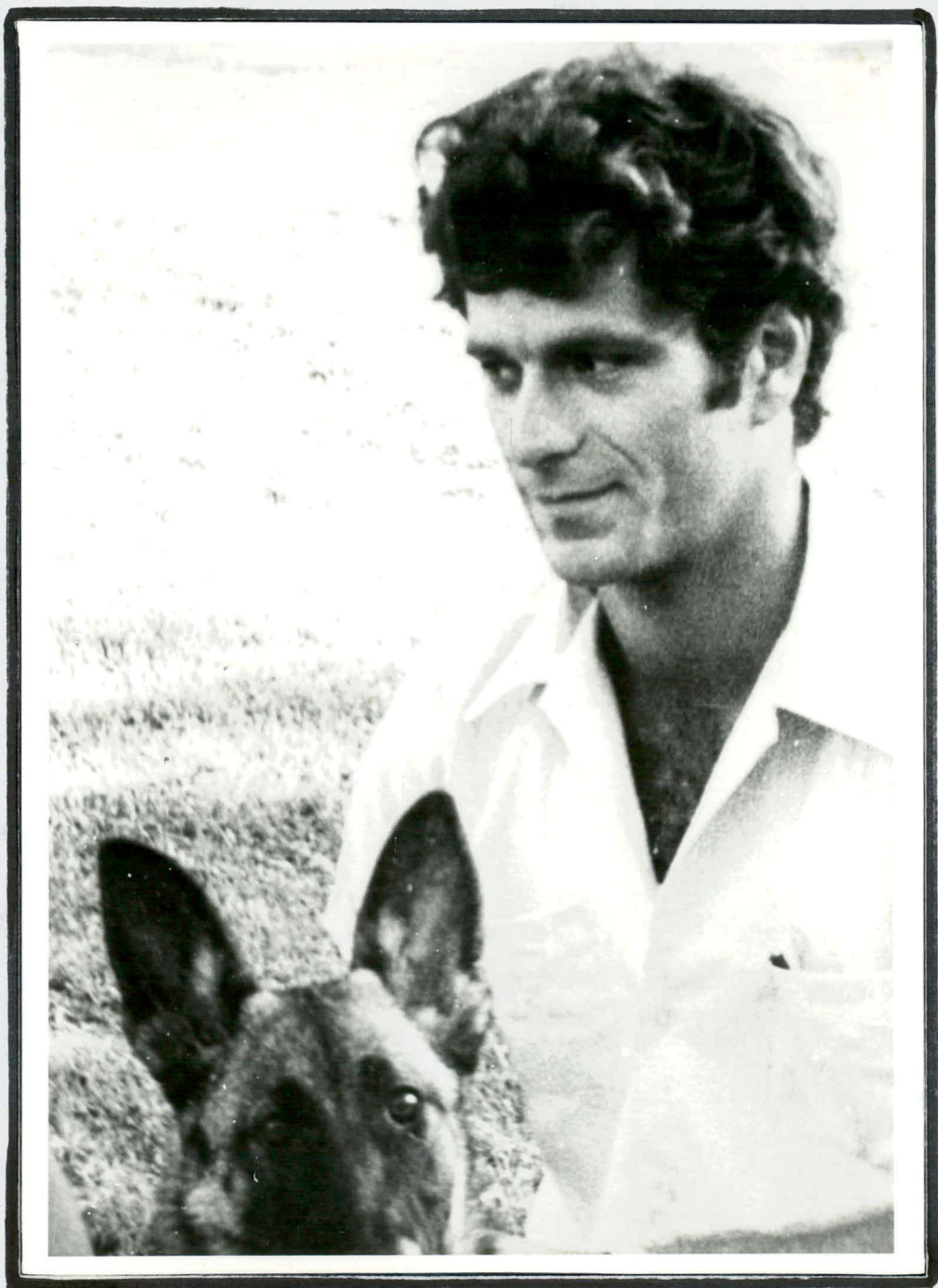

מלכוד

שמואל

דג

מלכוב, שמואל

שמואל (מולי), בן נחה ואברהם, אח לעפרה ואבנר, נולד ביום כ"ב בתמוז תש"ח (29.7.48) בירושלים בימי "ההפוגה" השנייה. הוא נקרא על שם דודו שמואל רבינוביץ (סמוך הגדול) איש הפלמ"ח. את לימודיו היסודיים עשה בבית-הספר "סאלד", המשיך בבית-חינוך תיכון ובגיל חמש-עשרה עבר לבית-הספר התיכון-חקלאי "כפר גלים". היה פעיל בתנועת-הצופים בשבט "מודיעין" תחילה כחניך ולאחר-מכן כמדריך. גם

כשהיה רחוק מירושלים המשיך לשמור על קשר עם הקן. מאז ומעולם היו לו שתי אהבות גדולות: ירושלים ובעלי-חיים. מן הכפר כתב: "אין דבר שיכול להיות תחליף לבית, לחברים, לצופים... והעיקר לירושלים" ולא שכח להוסיף ד"ש לכלבתו "כושית". לא פעם דאג למצוא "בית-חם" לכלב מסכן. בשכונה כנוהו "הילד עם הכלב". מלבד אלה אהב טיולים וקריאה. בנה דגמי מטוסים ואניות ולו ולאחיו היה אוסף בולים גדול. ספרה אמו: "כילד לא הצטיין בלמודיו אך הצטיין בטביעת-עין, בתושיה, בחוש הומור ובעמידה על דעתו. מילד שובב ומקורזל הפך לגבר יפה-תואר. הנוער במשפחה העריצו ועם הילדים השתעשע כילד.

שמואל גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1966 ובתחילה הוצב, לפי בקשתו, לחיל האויר. כאשר נפסל לטיסה, לאחר כחצי שנה של שירות בחיל, גרם לו הדבר משבר קשה מאד. תמיד חשש שמא לא יהיה קרבי דיו. הוא התנדב לחיל הצנחנים, וכשבוע לפני שפרצה מלחמת ששת-הימים סיים קורס-צניחה מזורז. במלחמה לחם במבואות עזה ובמתחמים שבעומק המדבר. סיפר אחיו: "מולי שב מן המלחמה גבר. במשך ששת-הימים האלו התבגר לפתע". בתקופה שלאחר המלחמה השתתף במרדפים רבים בבקעת-הירדן וכן השתתף במבצע כראמה. מלבד קורס הצניחה, עבר קורס מ"כ רובאים, קורס מ"כים חי"ר וקורס קציני חי"ר. כתבה שהופיעה בעתון במחנה מן ה-18 באפריל 1968 בכותרת: "אנו, אנו — הצנחנים", מספרת את ספור התגבשותה ומלחמותיה של הפלוגה בה שרת מולי, ומסתיימת במשפט: "פלוגת צנחנים שאין טובה ממנה". בסוף תקופת שירותו הדריך בבית-הספר לקצינים. בחוות דעת מפקדיו נאמר: "קצין בעל אופי טוב, ישר מאד, לויאלי, בעל יכולת, יוזמה, וכושר מנהיגות".

במחצית נובמבר 1969, לאחר שסיים את שרות-החובה, שימש חצי שנה כאיש בטחון בחברת "אל-על". הוא ניצל כל הזדמנות לטיולים ולהכרת ארצות ואנשים. בעבודתו זו הכיר גם את יהדות הגולה ואת-העלייה. ממזרח אירופה ובכך הרחיב את ידיעותיו ובעיקר את תודעתו היהודית. כעבור זמן הוצב למילואים בחטיבת-ירושלים. את שירות המילואים הראשון עשה על גדות התעלה, בעיצומה של מלחמת ההתשה. בספטמבר 1970 נשא לאישה את חברתו ציפי, שהכירה בעודו בקורס קצינים. הם

שכרו דירה ברובע היהודי שבעיר העתיקה ותוך כדי לימודים ועבודה התחילו לשפץ במורידיהם דירה חרבה שרכשו שם. מולי לא זכה לחנוך את ביתו. הוא החל לימודיו בפקולטה לכלכלה באוניברסיטה העברית ולפרנסתו עבד בהדרכת גדנ"ע בבית הספר התיכון שליד האוניברסיטה, ובבנין עם אביו. בערבים עבד כמדריך בבית הנוער העברי. לחניכיו אלה, משכונות הקטמונים שהתקרבו לגיל גיוס התמסר במיוחד. הוא ראה בכך אתגר ויעוד ורצה בכל נפשו לקדם אותם. ביתם של מולי וציפי היה פתוח לפנייהם בכל עת והנערים היו באים לשפוך לב ולשטוח בעיותיהם, הם גמלו לו במסירות וחיבה. מאז המלחמה הם מקיימים, מדי שנה, ביוזמתם, תחרות כדור-רגל בין בתי הנוער עם גביע נודד. הם שרתו בצה"ל וחלקם עובדים כמדריכים.

מולי נהנה מאד מלימודיו באוניברסיטה. פרט לכלכלה לקח קורס מהחוג לפילוסופיה וכן קורס בלימודי אפריקה, שהכירה מקרוב בעת שירותו ב"אל-על". ספרה משפחתו: מולי היה אדם בעל רגישות לזולת, ליופי ולחי, ואהבה עזה למשפחה, לארץ ולאומה. בעל יושר ומצפון ואחריות אישית, הוא חתר תמיד לכנות ולשלימות עצמית.

כתב מפקדו בצנחנים: "מולי היה מעין חוליה מקשרת במחלקה בין שכבת נוער הקיבוצים ובוגרי תיכון עירוניים — ובין שכבת בני עיירות הפתוח ועדות המזרח. תפיסתו, הבנתו והשקפת עולמו היו מתקדמים מאד אבל הוא אהב להרגיש עצמו כחייל קטן. ובמקום אחר: "למדתי לחיות עם הבקורת שלו כשאר החיילים — ולכבדה". בספטמבר 1973 נקרא לשרות מילואים כמפקד מעוז לחצנית שבגזרה הצפונית של התעלה. היתה זו תקופת הבחינות ולכן לקח עמו הרבה ספרים ומחברות. ערב צאתו נבחן, וביום שלישי שלפני יום הכיפורים הגיע לבחינה נוספת. למחרת חזר למעוז. בערב יום הכפורים לאחר הסעודה המפסקת התקשר הביתה. "איחל שנה טובה" התבדח, טען שקשה ללמוד במוצב והבטיח להתקשר למחרת בערב. ביום כיפור כבר הכין את המעוז לאפשרות של התקפה. מעוז "לחצנית" שלט על צומת דרכי הביצות בגזרה הצפונית של תעלת סואץ. מולו, בעברה המערבי של התעלה ניצבו כוחות קומנדו של מצרים. בצהרי יום הכפורים, צלח כוח מצרי שמנה אלפי חיילים, את התעלה ובחיפוי הפגזה וירי נ"ט הסתער על המעוז שמנה תשעה עשר לוחמים בלבד. בעיצומו של הקרב ניסה כוח שריון של צה"ל להגיע אליהם אך כל הנסיונות הושמו לאל. כבר בשלבים הראשונים של הקרב נפלו רבים מן הלוחמים וביניהם מפקד המעוז — מולי. לפנות ערב אבד הקשר עם המעוז. הלוחמים שלא היו חשופים בתחילת הלחימה החזיקו מעמד עד צהרי יום א'. ואז נפל המעוז והמעטים שנותרו בו חיים נלקחו בשבי.

מולי הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בהר הרצל, עשרה חדשים לאחר נפילתו. השאיר אחריו אישה, הורים אח ואחות ומשפחותיהם, קרובים וידידים רבים. במכתב תנחומים למשפחה כתב מפקדו: "מולי לחם בגבורה רבה, הוא היה אדם ולוחם למופת". משה דיין שר הבטחון דאז הספידו ליד הקבר ובמכתב תנחומים אמר: "מולי היה חייל מצוין, קצין מוכשר וחבר נאמן. הוא היה אהוד על מפקדיו ועל פקודיו". לאחר נפילתו הועלה לדרגת סרן.

המשפחה הקימה לזכרו מועדון ב"בית הנוער העברי", אשר מולי שימש בו כמדריך.

שמואל מלכוב ז"ל

מולי נולד בירושלים ב-29.8.48,

בהפוגה הראשונה. בהיותו בכתה ד' בבית-הספר העממי "סאלד" נכנס לצופים לשבט "מודיעין". בסוף החמישית עבר לבתי-הספר החקלאי בכפר גלים, ועד אז הספיק להדריך בשבט. במכתביו מכפר גלים היה חוזר וכותב "...בקצור אין דבר שיכול להיות לחליף לבית, לחברים, לצופים... והעיקר לירושלים". בחופשותיו מבית הספר נהג להיפגש עם חבריו מהצופים, והמשיך לבקר את חניכיו בשבט.

מאז ומעולם היו לו שתי אהבות

גדולות: אהבה לבעלי-חיים ואהבה לירושלים. במכתביו לא שכח מעולם

למסור ד"ש לכושית כלבתו. פעמים, שהיה מאחר לעבודתו כי כלב "כלב קטן נטפל אליו", והיה מוכרח למצוא לו בעלים שלא יהיה גלמוד. חבריו ליחידה מספרים כי פעם הלך מולי שבעה ק"מ להעביר חתול למוצב אחר, כי במוצב אצלם היו עכברים.

כאשר נישא עבר לגור בעיר העתיקה, וקשר שם קשרים עמוקים לא רק עם היהודים והערבים שבעיר, אלא גם עם כל פינה וכל אבן. האהבה לירושלים מלווה היתה בפטריוטיות כלפי הירושלמים, והיה גאה כי בצבא חושבים את הירושלמים לקיבוצניקים. הוריו מספרים כי בכלל היתה לו נטיה לחיי קיבוץ. זו הסיבה שלמרות השנויי הגדול מבית-הספר בירושלים לכפר גלים, הצליח להשתלב בבית-הספר ולסימו. לא תמיד היו הדברים לשביעות רצונו. אולם ידע לעמוד על שלו ולא ויתר, וכאשר נתקל במכשולים בחר בדרך הקשה: בכפר גלים קבלה הכתה עונש קולקטיבי: לעבוד במקום ללמוד, מולי סרב לבצע את העונש, וטען כי "עבודה אינה עונש". נגד הזרם עמד והיה מוחרם במשך שבועיים, שבסופם נבחר לראש ועד הכתה... בחינות בגרות עשה מולי מאוחר יותר בכוחות עצמו.

ב-1966 התגייס לצה"ל, אחרי חצי שנה בקורס טייס, הצטרף לצנחנים. תמיד חש שמא לא יהיה מספיק "קרבי". לפני מלחמת ששת הימים עבר קורס צניחה מזרז, ולאחריו קורס מכ"ס. בתקופה שלאחר המלחמה השתתף במרדפים רבים בבקעת הירדן, וכן השתתף במבצע כרמה.

עבר קורס קצינים, ונשאר מדריך בבית ספר לקצינים. מולי רצה לחזור לצנחנים, אבל פעל בדרכו שלו: ה"חברה מנסים לסדר להם דברים וזה לא לרוחי. אם אשיג לבד מה שאני רוצה מה טוב, אבל בשום פנים לא אפעיל פרוטקציה, אגיע אפילו עד רפול...". אחרי מלחמת ששת הימים היו למולי חששות: "אנו צריכים לחפש מעצמה על הירח, שתהיה מוכנה לערוב לשלומנו..."

ב-1969 השתחרר מצה"ל, ושמש כאיש בטחון באל-על חצי שנה. מאוחר יותר צורף לחטיבה הירושלמית ומאז עשה עמם מלואים.

ב-15.9.70 נישא לציפי והחל לעבוד בהדרכה בגדנ"ע בחיכון ליד האוניברסיטה ובבית הנוער העברי, כן החל ללמוד באוניברסיטה כלכלה. בתקופה זו התמסר במיוחד לחניכיו בבית הנוער, שהם נוער שוליים, והם מספרים - "הוא המדריך הטוב ביותר שהיה לנו אי פעם".

במלחמת יום הכיפורים היה מפקד מוצב בתעלה, החולש על דרך מרכזית. כשהחלה המחלקה ב-1.30 פקד על אנשיו להכנס לבונקר ונשאר בחוץ. ב-4.30 נותק עמו הקשר. למחרת מצאוהו הרוג עם מכשיר הקשר על גבו. הוא נפגע מצרור בחזה. רק כאשר חזרו שבוינו ממצרים נודע, שמולי אינו ביניהם. הובא לקבורה בירושלים ב-י"ט בתמוז.

דוד, בן-דודו, כותב להוריו:

"...מתחילת המלחמה, היתה ראשית דאגתי למולי, ולמרות שכל הזמן קיויתי כמוכם כי הוא בן אלה שישובו מהשבי, הרי שבמעמקי ליבי משהו לא נתן לי להאמין בזה, אולי בגלל שלפי הכרתי את מולי ידעתי כי הוא יבחר להלחם ולא להכנע. מנסיבות מותו כפי שהוסברו לי ע"י אורי התברר כי אכן כך היה וכי מולי לא נתן לפחד להכתיב לו את דרך חייו או מותו. האמינו לי שאני יכול לדמיין לעצמי עד כמה מפחידה התמונה של הצבא המצרי החוצה את תעלת סואץ ועולה באלפיו על המעוז, ועל כן אני גאה במולי שלא בחר בדרך הקלה ולא נתן לפחד להשתלט עליו".

מפקדו בצנחנים יהודה מספר:

"... נפגשנו בל"ג בעומר האחרון. התכנסנו מספר חברים ל"קומזיץ" על חוף הקאנטרי-קלאב בתל-אביב. מולי שפע, מוראל, ובשעות המאוחרות, ממש הבריק ובדיחה רדפה הברקה, סיפור רדף צ'יזבאט...

בתחילת קורס מכי"ם ישבנו בקו בבקעה, ביריחו. היה זה בסוכות תשכ"ח. יצאנו לסיור בוקר על גבי קומנדקר: הנהג, חייל נוסף, מולי ואני. מולי ישב על הגלגל הרזרבי, כשרגליו מושטות החוצה ופניו - בכוון הנסיעה. בדרך לא חש הנהג בטוב, ואני החלפתיו בנהיגה. מצפון לגשר עבד אללה איבדתי את הבלמים בירידה תלולה, הקומנדקר שעט בירידה ונחנק בתנופה בגבעה שבמורד. מולי "טס" לתוך אדמת החמרה הרכה. באיטיות קם, ניקה עצמו מעפר ואז אמר, ואני סוכר זאת כאילו קרה הדבר אתמול: יהודה, אל תחשוש, לא אספר דבר.

התכונה הבולטת: יושר פנימי, שלמות עצמית, חוסר פשרות. בנושא זה קינאתי במולי הרבה!"

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים.
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אבלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפל
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקיריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"
גדוד "עודד"
גדוד "הגליל"
גדוד "אילון"
גדוד "יובל"
גדוד "להבות"
גדוד "עציון"
גדוד "יובל"
גדוד "עציון"
גדוד "עודד"

גדוד "רעים"

ת נ צ ב " ה

בן גולן הי"ד
דוד גוראון הי"ד
יונתן היימן הי"ד
אריאל ויינר הי"ד
אורי מור יוסף הי"ד
יורם מינצברג הי"ד
שמואל מלכוב הי"ד
דניאל נמט הי"ד
יצחק עופר הי"ד
יונתן פייקס הי"ד

גיורא מייזלר - נעדר

מִכְתָּבִים

של

שמאל

1000 1000 1000

אנו תלמידי בית ה' חתומים
שחייבנו לנו הצעות להיות
זו המעשה הקדוש.

הנהגתו של המנהל
היה זה שגרם לכך

[illegible][illegible]

הכרנו אתנו מנצחין וכיום בליל יושר וזכרנו
מאונת, אלהים ואחיהם, ששם פיהם בליל, (אשר) כן

כא חתמים העדים ולהם אמת.
אין ספק שבמסגרת השפה שלפנינו אמתו של אלו

כדי שנקבל את מקומו של רבנו רמב"ם ונאמץ את מקומו של רמב"ם
הוא ונאמץ את מקומו של רמב"ם ונאמץ את מקומו של רמב"ם

את פריים הבא הזמן.
ב. ילדיו, הנהגה ושתיהם אתכם בצרכים ואנשים.

כתב ה/ה

ינו יורק, יום הצביון השלישי

אבריו של מולי לאם ובתה,

שמי שלמה (פייס) ארצות, ארצות יתר עם מולי נחמדי -
מנצח ל'מנחם שלום האונגו-מנצח שלום האונגו 1972/72.
את הצדדים לאכסוד כמון את נוסף לאתר ארץ נכח חמש שנה -
אז היום לא מנצח בי את האמרי אפנה ארץ. כשני, כשני,
מנצח ארמן-מה ינו-יורק, וארץ לאתר את הצדדים נכח,
אצטדק ה' אי יורק. את מנצח את מנצח ו' הצדדים המנצח
אנצדק למנצח שדבר לא נכח, חלילה, מנצח שדבר לא
היו חלילה למנצח. ארץ.

מולי לאתר ארצות ביחד במנצח ארץ-מנצח ארץ, ארץ
נכח לא ה' את ה' מנצח-מנצח מנצח. את ארצות נכח
מנצח מנצח, ארץ ארצות - נכח מנצח שדבר נכח ארצות
יורק מולי. את צדדים את ה' מנצח נכח מנצח ארצות
(מנצח-מנצח), מנצח אי ארץ מולי מנצח צדדים
המנצח מנצח. מנצח מנצח, מנצח, מנצח מנצח "מנצח"
(מנצח מנצח, מנצח "מנצח מנצח") - ארץ מנצח מנצח
מנצח - מנצח מנצח מנצח או יורק מנצח מנצח -
מנצח מנצח.

מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח
מנצח או מנצח-מנצח. מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח
מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח מנצח

הנלוק "גנר", בגד האחרון, כפי שהיה אצלם (שם) -
אני מממן מילאד, ונראה שלא נצלה אפילו ממנו. מולי,
לפי, היה מתקין את ה-SAAB השומרה שלו - וממילא
בנסיונה מסוקרה לבוסחה נציגיה במסן אביהם. היה לו איזה
נמר - דבר "איש" - דבר הפזיל ממנו איז מלון "הולילנד" -
לכדו המעורר שלש את האל - יאומן, והינו מקדש במסן אשמה.
לם אם יאמרו - מולי אל פדס לא חלש טעם סוף המלם".
הלא ידע בדיוק את הפיקוקוהו שלש את אדמוי.
פדס אתה בלבד האיש אלמ כמים ומדוע. היה צה
כאשר הכלה האהובה שלו, Lady, לא חצרה הפירה - והוא
חלש שמשהו מקד אלמ. אני צוכה אץ הלא המוכר על
היגיון למהל אחיה, קומו במלון המדון: Lady, Lady --
מולי היום אישה כל - כך בומינסיה, למחלם אר -
אחז לא חלש כלל אפרס במחמה. האמיצו העדיו אלמ,
אגם את - שמימ צמחה ממנו נסרה אתה בלבד - הרקלה
לפיו הערה עצמה, כאל אפס מיוסה וזוגר.
דבר - העבור של מולי - דבור קומיך, ממחמה (והוא) -
לשם את כל פמלן. מולי ואת הכססן אזהק חדש אשמי
העדר (נעה, אגב, שהפס אלמך אחר מוכר מגפניה -
השורה בגדנע). לטנו חשסן אצוץ לשחח עם המאמיה,
אזגה, לא שאלה השדה תפליטה, אלא אל קישור מן ההכסמיה
הרעה של ילדיו (והפס טרופיההמניה) - מאש אלמ קוז
(כס סכני האפגיהה או במחמלה. מולי היה מקהל את
רז השיחא האלו, - אגם אלא הכנה מיוחדת - ממיד הוה לו

משהו חשב אהבתי לא הנאמר. אני לא זוכרת אפילו פנים אחר
זה משהו דבר בקרע כאלו מולי דבר. כולם ידעו שפדאי אקטיבי.
מולי היה ההפך מ"שליש". רק אחי. למצא אליו הרבה,
נאלץ לאמר מה היה הפך צדק. רצוא. רצוא, רצוא המצויט בזמן,
אך כל שחיה אלו נשאר זכורה צמח רב. אני זוכרת,
אמל, אך סכר לי יום אחד אל סכר שפדא - "הם העמידו"
של סוכר, ולא היושבים הצד לשמך הצד השני אליו.
או הדבר שסכר לא אפריצה - נושא אליו המיד היה מבר
ברצק.

מחוי נשאר בצעונן כאישור מילחמה במינה. אני נראה
אפני אל פמול - עומד במידה החלטה, לבוש "בלבד" קל
כחול אליו, יציע בנסד, רצוני בצד (פרט לנגדו בפר
חייך אל החיך שגבה האב שניה לו) - כולו אומר
החלטה ובעדו.
כזה אני זוכרת אלו עשיתי ולצדך מיד.

לפי מצולח,
לאידי.

בית הנוער העברי - מרכז קהילתי
ירושלים, רחוב הרב הרצוג 105, של' 66141

ד נ " ח ת ו כ נ י ו ת ת ש ל " ד

מוגש על-ידי: פיל הורן, מבכ"ל

יוני 1974

מ ב ר א :

מוגש בזה, דו"ח פעולות בית הנוער העברי-מרכז קהילתי, להנהלת המרכז.
מובא בזה סכום שנה אחת. שנה לדעת כולנו היתה מיוחדת במינה. מיום
הכיפורים עד מחצית חודש נובמבר הבית שמש כמפקדה צבאית. למרות שכוחות
המשטרה וצה"ל שהו במרכז, בסיבנו להפעיל מספר פעולות. רוב הצוות הבכיר
גוייס עד לסוף חודש פברואר. עד לשובם נאלצנו לנקוט באימפרוביזציות.
עד חודש דצמבר, אגף ילדים ונעורים, נוהל על-ידי אילנה לטוין - סטודנטית
מתוכנית שורץ. עד סוף חודש פברואר, יצחק אבל, בנוסף להיותו מזכיר
חברות ורכז אגף מבוגרים, ריכז את האגף לחינוך גופני. אגף הנוער: נוהל ע"י.
אשר גרנד, סמנכ"ל, עד סוף חודש נובמבר. עם גיוסו לצבא, המשיך בכך פיל
הורן עד חודש ינואר. אורי בן-ציון, רכז אגף ילדים ונעורים, המשיך בחודש
נוסף. חודש ימים האגף היה ללא רכז עד שרכז האגף - עמי ימיני השתחרר מצה"ל.
מראשית חודש מרץ, המרכז התחיל להתאושש והפעילות החלה לשוב לסדרה
כבעבר. שנה זאת דורשת למעשה, שני סכומים. האחד עד לסוף חודש פברואר והשני
עד לחודש יוני. הסכום הראשון במסר בצורות שונות והשני מוגש להלן.
יש לציין, שבהשוואה למרכזים קהילתיים אחרים בארץ, הצוות הבכיר של
המרכז הינו צוות ותיק. כל הצוות ממלא תפקידו מזה שנתיים ויש כאלה שעובדים
למעלה מחמש שנים.

א ו ל פ נ לעברית בוקר:

מבהלת: יונה ברזילי

האולפן התפתח והגיע ל-8 כתות במספר. היצירות בעלות רמות שונות: מתחילים, כהן ב', ירח למודים ואולפנית. הלמודים מתקיימים חמש פעמים בשבוע מיום א' עד ה'. מאחר ומספר רב של עולים גרים בשכונות החדשים בשכונת גבעת-מרדכי ובשכונות הקטמובים, רוב התלמידים באים מאיזור בית הנוער העברי, זו סיבה נוספת על הידוק הקשרים עם התלמידים. על העבודה עם העולים פירטנו בסעיף האגף למבוגרים.

ס פ ר י ה : - בשתוף עיריית ירושלים :

ספרנית ראשית: אטי דסקלו

הספריה מתנהלת כסדרה, חדר אווד עדיין משרת 3,000 מחזיקי כרטיס - 2,000 ילדים ונוער, 1,000 - מבוגרים. התחלופה בת 2,000 ספרים בחודש. לרשות ילדים ונוער הבזקקים לפנת למוד, עומד מקום להכנת שעורי-בית.

אגף הילדים מפנה ילדים לטפריה על-מנת לדרבנם להרגלי קריאה. הספריה מכינה את החומר ל"שעת ספור" לילדים וכן חומר עיוני לקייטנה.

ת ק צ ר ב :

הדו"ח הכספי הראשון של שנת 74-1973 - שהוכן על-ידי אבינועם בן-חייזר, מבהל החשבונות - מבטא תקציב מאוזן עם יתרה של כ-50,000 ל"י. יתרה זאת מצמצמת את הגרעון שהצטבר מיום פתיחת המרכז ועד לשנת 1971.

ש ר נ ר ת :

משפחת מולי (שמואל) מלכוב ז"ל, קיבלה על עצמה לשפץ את מועדון הנוער (בערב) וקשישים (בבוקר) ולהנציחו על שט בנם שנפל במלחמת יום הכיפורים. מולי (שמואל) ז"ל היה אחד מהמדריכים המוצלחים בבית הנוער העברי. הדריך מספר שנים במרכז. אנו גאים בו וחשים בחטובו.

כלכות שמואל (כולי)

מ/ק 167

מ/ק 167

שמואל, בן נחמה ואברהם, נולד בירושלים ביום כ"ב כהמוז תש"ח (29.7.1948), בימי ה"הפוגה" השנייה, ושמו ניתן לו על שם דודו, שמואל רבינוביץ (סמוך הגדול) איש הפלמ"ח.

את לימודיו היסודיים עשה בבית הספר "סאלד" שבירושלים, המשיך לאחר מכן בבית חינוך - תיכון, וכשהיה בן 15 עבר לבית הספר התיכון - חקלאי "כפר גלים". בירושלים היה חבר בתנועת הנוער "הצופים", היה חניך בשבט מודיעין והדריך צופים קטנים ממנו. גם כשהיה רחוק מהבית, המשיך לשמור את הקשר עם הקן.

מאז ומעולם היו לו שתי אהבות גדולות: אהבה לבעלי חיים ואהבה לירושלים. בסכתביו מכפר גלים לא שכח מעולם למסור ד"ש לכושית כלבתו. קרה לפעמים שהיה מאחר לבית הספר כי "כלב קטן נספל אליו", והיה מוכרח למצוא לו בעלים שלא יהיה גלמוד. חבריו ליחידה מספרים כי פעם הלך מולי שבעה ק"מ כדי להעביר חתול למוצב אחר, כי אצלם במוצב היו יותר מדי עכברים. מלבד אהבתו לבעלי חיים, אהב מולי בולים והיה לו אוסף נכבד מהם, בנה דגמי מטוסים ואוניות, ורא הרבה.

שמואל גוייס לצה"ל במחצית נובמבר 1966 ובתחילה הוצב לבקשתו בחיל האויר. כאשר נפסל לטיסה לאחר כחצי שנה של שירות בחיל, היה זה בשבילו משבר קשה מאוד. תמיד חשש שמא לא יהיה "קרבי" דיו. הוא התנדב לשרת ביחידה צנחנים, וכשבוע לפני שפרצה מלחמת ששת הימים סיים קורס צניחה מזורז. במלחמה לחם במבואות עזה וקדימה, בתוך עומקו של המדבר. "מולי, אוסרת אמו, שב סן המלחמה גבר. במשך ששת הימים האלו התבגר לפתע". בתקופה שלאחר המלחמה השתתף במרדפים רבים בבקעת הירדן, וכן השתתף במבצע כרמיה. מלבד קורס הצניחה, עבר קורס מ"כ רובאי, קורס מ"כים חי"ר וקורס קציני חי"ר. בסוף שירותו הדריך בבית ספר לקצינים. בחוות דעת מפקדיו עליו נאמר: "קצין בעל אופי טוב, ישר מאוד, לויאלי, בעל יכולת, יוזמה וכוח מנהיגות".

משסיים את שירות החובה במחצית נובמבר 1969, שימש כאיש ביטחון בחברת "אל-על" כחצי שנה. הוא ניצל כל הזדמנות לראות ארצות חדשות בשקיקה שלא ידעה שובעה. בעבודתו זו גם למד להכיר את העליה ממזרח אירופה, ובכך הרחיב את ידיעותיו ובעיקר את תודעתו היהודית שהייתה מפותחת בלאו הכי. מאוחר יותר צורף לחטיבת הירושלמית ומאז יצא עימה למילואים. את שירות המילואים הראשון שלו עשה על גדות התעלה בעיצומה של מלחמת ההתשה. בספטמבר 1970, נשא לאשה את חברתו ציפי, אותה הכיר כשהיה בקורס קצינים. השניים בנו את ביתם ברובע היהודי של העיר העתיקה, ובקפידה רבה בחרו להם בית המשקיף אל הכותל. באותן שנים החל מולי ללמוד כפקולטה לכלכלה שבאוניברסיטת העברית. בד בבד החל לעבוד בהדרכה בגדנ"ע בבית הספר התיכון שליד האוניברסיטה, ובבית הנוער העברי. במיוחד התמסר לחניכיו בבית הנוער - דודג-שולצס, והם השיבו מסירות לחיקו: "מולי, הם אמרו, היה המדריך הטוב ביותר שהיה לנו אי פעם". הוא עבד בבית הנוער מעל ומעבר לנדרש ממנו, רצה לקדם את נערי הקטמונים בכל נפשו. גם ביהו היה פתוח לחניכיו, ולעתים קרובות היו מכירים שם ובאים לשפוך את נפשם ולהתייעץ.

מולי נהנה מאוד מלימודיו באוניברסיטה, והרחיב את אופקיו גם מעבר לחובותיו. הוא לקח על עצמו קורסים מהחוג לפילוסופיה וכן קורס בלימודי אפריקה, בה ביקר בעת שירותו באל-על. כדי לממן את לימודיו עבד, נוסף לעבודתו כמדריך, יחד עם אביו צבניין.

צבא הגנה לישראל

ד.צ. 2300

ט בלקט תש"ד

1.2.74

לכבוד

משפחת מלכה

רחוב הפלמ"ח 83

ירושלים.

משפחה יקרה,

קבלו נא את השתתפותנו בכנס על נפילת
יקירכם שמואל ז"ל, במלחמת יום הכיפורים.
שמואל, נימנף על שנותנו, לחם במלחמה רבה, במעוז
"מחצית" של שפרת תעלה סואץ, ונפל בהגינו על
חבריו ועל ביתו אשר בצורה.

בתקופת שירות צמנו במצב, מצאנו בו
תבונה של אדם ואומץ לעולם. אנו מפקדי
פח"פ וח"ל"ה באהלים יחד עם צמכם; דעות משל
תמיד צמנו.

י"י לבנו ברוב.

אתכם באהלים הכבד,

אמיר ראובן, סא"ל
מפקד הפלמ"ח

כ"ט סדר וס"ה

אכ"ז
מסכת אבכ"ז
י"י

א"י אי אה"י זמ"א
א"י אה"י א"י א"י
א"י אה"י א"י א"י

א"י אה"י א"י א"י
א"י אה"י א"י א"י

א"י אה"י א"י א"י
א"י אה"י א"י א"י

א"י אה"י א"י א"י
א"י אה"י א"י א"י

בית ספר לכלכלה ולמדעי החברה ע"ש אליעזר קפלן - האוניברסיטה העברית בירושלים
THE ELIEZER KAPLAN SCHOOL OF ECONOMICS AND SOCIAL SCIENCES – THE HEBREW UNIVERSITY OF JERUSALEM

The Dean

הד"ק

תאריך 14.1.74 Date

לכבוד
משפחת מלכוב
רחוב הפלמ"ח 30
ירושלים

משפחת מלכוב היקרה,

עם שובי משרות מילואים בצה"ל נודע לי על
נפילת יקירכם שמואל ז"ל.

שמואל למד אצלנו במשך שנתיים וכיוון את
לימודיו לקראת פעילות כלכלית-עסקית. הוא התרכז בלימודי
כלכלה ומינהל עסקים והראה גישה רצינית ובוגרת.

קבלו נא את רגשי השתתפותי הכנה בצערכם -
צערנו.

בכבוד רב,

פרופ' ש. קוגלמס

EMBASSY OF ISRAEL
45 Powell Avenue
Ottawa, Canada

שגרירות ישראל

3 ינואר 1977

צ"פ, משפחת אלכובי.

אני כותב את הדברים האלה בזמן רב אחי שלום ו
ל האסון שספק אדם, על נפילתו בקרב של הילד.
פשוט, הרגבתי קצת את אלה ילדי זמן אחר מזה הרגע
העמוק. נראה לי לא, ואם אני כותב - אני עושה זאת במטרה
אחרת על עצמי. גם אני הכיר את הילד, גם לי
היה חלק בו. וגם לי חלק במאבק הזה.
אשר לא אצלנו לני דברים, שאני כמעט אהבתי לעשות
א. אשר לאספם על מילי האחד נכדי שהכרתי, לא אבא
אם השיר ולא אציל את הכתוב שיר.
ב. אשר לא אספם אחרים אדם, אין לי כל כוונה לפי
וגם אני חלק בה.

אני הייתי מפקדו של מילי בצנחנים במלך כשר, לעומתו
שאר בצנחנים, כשיוון, וכמעט על סוף קורס המכ"ם.
היו בשליטה של לבבות די נבואה זו מצי: הלכנו
לא השלימה חינוך גיטון, וילדה בני ציוריה פליה ויוצאי ארצה
המזרח, והלכנו, הפכה יוגר, לא הנוצר הציוני וקקילובי הסוב
נכדי שאנו. לנירים, נוצר לשאיהם על מפקד אצבוב

EMBASSY OF ISRAEL
45 Powell Avenue
Ottawa, Canada

שגרירות ישראל

אנו - אולי בשלנו שיהי נטה פלמים רבות אחרי הסטלין
שהחלי, חסרי החתכים וההתחליות, אם כי הקרבת מאב
אז, שבה האנטיסמיזם, כפי שנראתה זה יצא.
הולדן היה, ושלט אף זה כבר בקופה התאשורה, שחלף
היה דלדן חלפה נקטה במתקנה בין 2 העלבוה.
רסיסו, הקנה, העקפה צולמו היו מתקדמים מאב אבל הוא
אהב להיטיב אז עצמו כחיל קטן, הוא היה להגדיר
כשהיה אחר, אז, ולא מנסה להתחיל דלדן לאפיוה
היום - יום, היה אז חוש ביקור מכלול מאב (בימים
ההם נראה לי חוש זה מכלול מבי, ואופה - אלפים
היה קרוב אחריו אז מלי; לאחר זמן מאב לחיות
בשאר עם גופלה זו, וכשאר החילים, לכבד אותה).
הוא מציג לא עשה משבין האם להשליך הערה ביקור
זו אז אחר, האם יפיע מהחלטה בסופו של חשבון -
מאב, מאב כשהיך עליו משהו - היה מאב במלחמה והיה
יבוא אלם שפלמים רבות הוא אלם פה לאחרים.

מאחורי הקלס בעתה הקטל קרוב לסופו בשל מאב
של חילים, מהמאב לאינרים מתקדמים, נוסים בשמים
אף זה מאחורי, גרמים ופסיסו מוצנחים והוא של

EMBASSY OF ISRAEL
45 Powell Avenue
Ottawa, Canada

שגרירות ישראל

קשרי קלוג ואחלה בין חיימים (גמ"צ יאג' צבאי ית"ר ממלכתי
זה וגמ"צ ניסוי אראור בחיילי - חברים, קולג' הסדנא הינה
שהבין הוא פא-סיטיו).

לאחר שנים נשיר כנס של "והי"ו הפלוגיה" בהגדרה, ואני
לא הצלחתי להשיג. הפגשתי אר מילי כמון קצת לאחר הכנס
(נשארו בקשר, אם כי לא הדור, במהלך השנים) והוא שפך
חלילה: זה היה, יזה גם הוא השל, הן כן נהנה לפשוט
אם חבריו מילימ - אכן, הוד אלה קשרי חברות אמיגים.

במהלך קליס מפיץ ילקוני בקו הפקצה, ביריחו. היה זה
הסוכות גשבה. יצאנו אסיה גורר לא גבי קולונדק: הנהג
חיל קוסט, מילי ואני. מילי ילה על השלש הרציה, כשרגלי
מלשנה החליצה ופניו - גבולן הנסיעה. בדיוק לא חש הנהג
בשז, ואני החלפתיו בהישיה. מצפון לשל צבאללה איבדתי
אם המלחים ביריבה מלילה, הקולונדקר שלט ביריבה
ונקצ גמלופה בעקצה שאלור. מילי "סס" לוקר אצלה
החמרה הרבה. האיטלי קם, ניקר צבאו מעלה ואני
אמר, ואני צוכר צאג כאלו קרה הדבר אמול: יהודה, אל
מחשול, לא אספר פבר.

המלנה המולא: יולג פנימי, שלילי צבאי, חוסר פשוט
בנושא זה קינאג מילי הרבה.

EMBASSY OF ISRAEL
45 Powell Avenue
Ottawa, Canada

שגרירות ישראל

אחריה (פגשנו) בלג בלג האחרון. הגבשנו לפני
חברים אקדמיים על חזון הקאנפרי - קלאב בלג, ואם
הגענו את יום הולדתה של דינה.
מילי שפך מורא, ובלעדיה המאמרים, למעט הזרין ורביה
הפכה הברקה, ספרי הדפס ציבאט.
אני יוצאת בשליח - אנ"רובי, ולם הפכה את המלחמה.
אחרי כמה ימים אלוטון מארץ גילמור, חזרו לא
אחיו לא מילי: חזר את ציבאט, יש לי בשורה לא טובה.
מילי נעדר.
כך שמענו על גחלת האסוף. אחרי כחצ"ה - פגישת
בקובה עם אחד מחביו: מילי נפלה.

לא אפסה אנוש אגלים, אבל אילי מילי נעדר.
מילי היה אדם ככל אדם, היה בו טוב והיה בו רע,
היו לו דמיון והיו לו כלאוויר, היו לו גמורים
ויגד ימי עצבות, אבל בסך הכל היה מילי אדם
למעט אדם, ככל שיש בשליח להעברה בו. והלי אהיה
מילי אני יאה שהיה לי חלק, ומה קטן מאד, באדם זה.
במגכם אהבא, שגד בלגן הדלור והכאב, שוב לא יחלפו
לעולם, אינו מילי בספר.
לגם תמיד
יהיה אדם.

אחד מחניכיו של מו"ל קורא דברים
 על כבודו של מו"ל בעת
 חלוקת הבלים והפרסים.

חניכי מו"ל הבית הנוער
 בעהבי שאילנו את
 בתחדות והבלים הנוער
 שתראו.

האביז שחניכי
 אחסי הלאחיע
 ותרנאו.